

KÍGYÓ:

Mutasd be a park hercegét, és én illő tisztelettel
köszöntöm. Csúszok-mászok lábra kelt nagysága előtt.
Bár tudok róla mindent, legyen ceremónia,
a formaságokban van a harmónia.
– Jó estét, Ádám! Nos, a nő tiéd. Te jöttél előbb.

ÉVA:

Ne gúnyold az embert, örülj, hogy van saját végzeted,
meg kedvedre sziszeghetsz, megfertőzheted az Édent.
Szerényebben hát! Még Ádám a fejedre tapos!
Vagy már megtette más? Lám, kígyómód lapos,
ezért vonz a telt okoskodás, a kerekded érvek.

Éva előrelép a bábutól, ünnepélyes lesz; a továbbiakban a mozgás a szöveg tartalma és a rendezői elképzelés szerint alakulhat

Ádám az első ember, az első méltó gondolat.
Benne sűrűsödik mindaz, ami kész elrendelés
és fajunkra vár. Kénytelen kísérem útján,
követem sziklák közt, gyümölcstelen pusztán,
akárhová, hisz' hozzá tartozom. S nem vagyok merész.

Igen, a ránk vigyázó bölcsesség Ádámból árad,
mert lényem túl finom, és épp ezért kiszolgáltatott.
Csak ránganék a kedély fonalán, mint egy bábu,
ha nem vezetne. Ő száraz, józan álmú,
rendíthetetlen társ, tiszta énemhez fényes kapocs.

KÍGYÓ:

Unom a kegyes butaságot,
a fantáziátlan tisztességet,
s mindezt épp' a nőbe oltva.
Hogy elbűvöljön, az a dolga.
Az értelem mögül csalja ki a vágyat,
legyen hús, szemérmetlen állat,
aki az okosságot hálójába fonja.
De hogy kioktasson, leckét adjon –
bármilyen másra elcserélem,
s ha tanítani akar, e fejezetet
a fenekével jobban megbeszélem.

Drága Éva, dicső Ádám! Királyi pár!
Nem veszed észre, buta nőcske,
hogy perog a fűrészpor a hercegedből?
Nem te vagy a bábu, ő baba, a mennyből.
Onnan pottyant, mint üres ajándékkosár.

ÉVA:

Bezárt a kételkedés, hogy semmi sem jó.
Azt hiszed, hogy egyszer lepkeként
kitörsz a sivár burokból, amit cipelsz,
és rád száradt páncélként öröktől viselsz?
Kígyó vagy, mégis úgy beszélsz, mint egy hernyó.

Helyesen sosem fogod Ádámot látni.
 A fejedben torz lencsék ülnek,
 s lelked sötét tükörfalára hull a kép.
 Az idétlenért rajongsz, undorít a szép –
 beteg lényedtől mi mást lehetne várni?

KÍGYÓ:

Abból ítélek, amit tapasztalok,
 s így egyforma mértékkel mérek.
 De melyik helyes: ha Ádámot gúnyolom,
 vagy téged dicsérlek?
 Igazam van, ez örök hibám,
 tehát viseld el fanyar kritikám,
 különben rajongásom is téves.

ÉVA:

És mikor dicsértél, mikor rajongtál?
 Meglestél, és azóta fecsegsz.
 Ájtatos mesédből a lóláb kalimpál,
 hogy csak a testemet,
 azt ostromlod, a bájos formát,
 és rajta üznéd a buja tornát,
 amiért egykor és most is remegsz.

Te vagy a hűvös ész, a rideg szabály?
 Már is bűzlesz az ösztönöktől.
 Nem a szerelem fullaszt, hanem a ragály,
 ami vágyként tör föl.
 A fő odafent vitát folytat,
 de lent a kisebbik fej már horgad,
 s növi ki magát a régi bőrből.

KÍGYÓ

Ízléstelen gyanú, így lehet tiéd.
 Ádám sosem volt ellenfelem.
 Miért túrnám ki helyéről? Nincs is miért,
 ágya örömtelen.
 Te pedig ostorozd a gyönyört,
 tudom, hiánya hányszor meggyötört.
 Gyógyít a kék! Próbálkozz meg velem.

II. szín

ÉVA:

Gyere, kicsi Kígyó, ülj mellém,
 karolj át, mint a szeretóm!
 Forrósíts fel széptevéssel,
 tedd meg mindazt, mit lázad képzels.
 Mire vársz? Nincs erőd?
 Hősködsz – hullóvérrel.